שנקללו אין לריכין פדיון דקדושה פקעה בכדי וכיון שכן לעולא זה

שאמר עד שיקללו לא בא לומר שאפילו יפדם יחזרו לקדושתן עד

שיקללו אלא לומר שיהו קדושות עד אותו זמן ומאותו זמן ואילך

פדיונן מוליאן לחולין עד שיקללו ועולא פליג עליה ואמר דלאחר במ א ב מיי פט"ז מהלי

תפקע קדושתן. והא דלא פליג עולא בהדיא אמאי דאמר בר פדא פדאן

חוזרות וקדושות משום דלא אילטרין

דבר פדא גופיה לא אמר הכי אלא

משום דק"ל דאפילו לאחר שיקלצו

לריכין פדיון וכדפרישית וכיון דפליג

עליה עולא אהאי דינא ואמר דכיון

שנקנצו שוב אין פודין ממילא אכולה

למחר אין את אשתי ולא נפקי בלא

פדיון: מי קא מדמים קדושת הגוף

וכו'. הני נטיעות דקדישי לפדייה

קדישי קדושת דמים (ג) ולהכי פתעו

מחחר שנקנצו אבל אשה קדושת הגוף

היא ולהכי לא פקעה בכדי: והתניא

מי שאמר שור זה עולה כל ל' יום.

שאם יקרב בתוך ל' יום עולה ואם

לאחר ל' יום יקרב יהא שלמים: כל

ל' יום הוי עולה. כמו שאמר ולאחר

ל' יצא מקדושת עולה והוי שלמים:

ואמאי. נפקא מקדושת עולה הא

קדושת הגוף נינהו ופקעה בכדי וקשיא

לעולא דאמר קדושת הגוף לא פקעה

בכדי: אמר לך עולא הכא במאי

מסורת הש"ם א) ופ"ג ה"הן, ב) ולקמן

הגהות הב"ח

(מ) גמ' א"ל אביי וקדושת: (ב) שם ואמאי קדושת: (ג) רש"י ד"ה מי קא וכו' קדושת דמים גינהו ולהכי: (ד) ד"ה אמר לך וכו' לאחר שאפדנו אקח בדמיו עולה ולהכי

גליון הש"ם

גם' קדושת דמים פקעה בכדי. עיין ערונין דף לו ע"ל רש"י ד"ה היום תהא :המדש ול״ע

פירוש הרא"ש

מי נפקא מיניה כלא גם. דמילתא דפשיטא היא דכיון דנעשית אשתו אינה יולאה ממנו בלא גט והכי אמר בפ' המגרש (פג:) לענין גט אם אמר היום אי את אשתי ולמחר את אשתי כיון שפסקה פסקה וה״ה נמי לענין קדושין דמקשי׳ הויה ליניאה: קרושת דמים פקעה. דכי היכי דפקעה ע"י פדייה פקעה נמי ע"י קביעות פקעה (מי ע"" קביטת זמן אבל קדושת הגוף דלא פקעה ע"י פדייה לא פקעה (מי ע"' קביעות זמן: כל ל' יום עולה. אם בא להקריבו תוך שלשים יום יקריבה עולה ואם לא הקריבהו תוך ל' יום אחר ל' יום יקריבהו שלמים דפקעה ממנו קדושת עולה וחלה עליו קדושת שלמים והה"י אם אמר לאחר לי יום חולין שנעשה חולין דכיון שיש הפקעה לקדושת הגוף אין חילוק: ה"ג דאמר לדמי. דאמר שור זה קדוש לימכר ולהביא בדמיו עולה ואם לא נמכר וה קדוש בינוכר ומהבינו בדמיו עולה ואם לא נמכר מוך ל' אחר ל' ימכר ויביא בדמיו שלמים וקדושת דמים פקעה לאחר ל' יום: ומעכשיו שלמים. האי דלא האמר שור זה שלמים לעיל משום דברישה פתח בעולה תחלה פתח נמי

א"ל רב המנונא. לעולא היאך יולאין לחולין בלא פדייה: וכי קדושה שלהן להיכן הלכה. כלומר היכי פקעה בכדי אע"פ שנקללו: והלא החומר לחשה היום חת חשתי. שתהח לי מקודשת היום: ולמחר חי את אשתי. אע"פ שהתנה כך בשעת קידושין: מי נפקא למחר בלא גע. ה"נ אע"ג דנקנצו היינו כמו

א"ל רב המנוגא קדושה שבהן להיכן

עסקינן. דפקעה קדושת עולה: דאמר לדמי. דאמר הכי תורת דמיו עולה כל ל' יום לאחר שאפדנו (ד) ואקח בדמיו עולה להכי לאחר ל' יום פקעה בכדי דקדושת דמים היא אצל קדושת הגוף אכתי לא פקעה: א"ה. דמוקמת לה לדמי: אימא סיפא. דההיא אמר שור זה לאחר שלשים יום עולה ומעכשיו ועד שלשים יום שלמים הכי הוי כדאמר איהו: אי אמרת בשלמה. רישה בקדושת הגוף וסיפה בקדושת דמים:

כלומר אין לריכות פדיון אלמא בתרתי פליגי והיינו דלקמן בסמוך אמר לבר פדא דאמר פדאן חוזרות וקדושות אלמא בר פדא בלחוד הוא דאמר הכי ולא מודה ליה עולא. הלכך אפי׳ חמצא לומר דהלכתא כבר פדא מדשקיל וטרי רבי יוחנן אליביה ואמר לא שנו אלא שפדאן הוא וכו' ואפ"ה דוקא בהקדש הוא דאמר הכי משום דקדושה לא פקעה בכדי אבל דיני ממונות כיון דודאי זכייה דממונא פקעה

לא תהא מגורשת מהו מילתה פליג ולעולה כי תנן במתני׳ ופשיט התם כיון דפסקה פסקה והויא מגורשת אין להם פדיון היא גופא אתא לעולם ואם כן גבי קדושין נמי הוי מקודשת לעולם לאשמועינן שהמקדיש דבר עד זמן ידוע מאותו זמן ואילך נפקעה קדושתו דאימהש הויה ליציאה ומ״ד ואין לריך פדיון. ומלא רגלים לפירושו בירושלמי דתלו פלוגתא דבר פדא למתוקם האהם הפתום וסית השתח דבהא לא פליג עולא: והתגן שור זה עולה כל ל' יום עולה. ועולא בחזקיה ור' יוחנן דגרסי' התסא מועלין בה כל אותן שלשים חזקיה אמר פדאן חזרו לקדושתן רבי שהיא ברייתא ולא משנה: יוחנן אמר פדאן פדויין מתני׳ פליגא שור זה עולה כל שלשים יום ולאחר ל' יום שלמים כל ל' יום עולה. ומועלין בר ד' יום עודה. ומוענין נה כל אומן ל' יום [וגם] אם נא כל אומן ל' יום מקריבו כדין עולה ואם נמעכב להקריבו עד לאמר ל' יום הוי משם ואילך שלמים אלמא פקעה קדושת הגוף בכדי ולא דמי להא דאמר בזבחים (דף ל.) תחול זו ואח"כ תחול זו לא חיילא דשאני הכא דלכתחילה לא אמר סתם שיהיה עולה אלא אמר כל ל' יום: ראמר לדמי. שאמר לדמי עולה וא"ת והא אמרינן הקדיש זכר לדמיו קדוש קדושת הגוף וי"ל דאיירי הכא דאתר לדתי נסכים דתודה שם רבא כדאמר בשבועות בפ"ק (דף יא.) אי נמי החם בתם ולכך קדוש קדושת הגוף אבל הכא בבעל מום ולכך קדוש קדושת דמים:

עין משפט

נר מצוה

הלכה ז וע"ש בכ"מ:

תוםפות

היום את אשתי ולמחר אי את אשתי מי

נפקא בלא גמ. וח"ת ומנלן דלריך גט וי"ל דבפרק המגרש בגטין (דף

פג:) מיבעיא לן גבי האומר לאשתו היום אי את אשתי ולמחר את אשתי כלומר

תהא מגורשת היום ולמחר

הלכה ומה אילו אמר לאשה היום את אשתי ולמחר אי את אשתי מי נפקא בלא גם א"ל רבא מי קא מדמית קדושת דמים לקדושת הגוף °קדושת דמים פקעה בכדי קדושת הגוף לא פקעה בכדי א"ל אביי (a) קדושת הגוף לא פקעה בכדי והתניא אשור זה עולה כל ל' יום ולאחר ל' יום שלמים כל ל' יום עולה לאחר ל' יום שלמים (יי אמאי קדושת הגוף נינהו ופקעה בכדי הכא במאי עםקיגן יראמר לדמי אי הכי אימא סיפא לאחר ל' יום עולה ומעכשיו שלמים אא"ב חדא בקדושת הגוף וחדא בקדושת דמים היינו עליה דר' יוחנן אין להם פדיון פתר לה לכשיקלצו אין להם פדיון

בכדי וכדאמרינן [כסובות לה:] נכסי לך ואחריך לפלוני אין לשני אלא מה ששייר ראשון ומה ששייר ראשון מיהא אית ליה דפקע זכומיה דראשון בכדי ה"נ כי אמר שדי נחונה לך עד שאעלה לירושלים מכי עלה לירושלים פקע זכומיה הלכך למאי נימא דכי אמר עד שאעלה שנחכוון לומר שאפילו יקנה אותה ממנו תחזור להיות קנויה למקבל הא ודאי לית לן למימר הכי כיון דאית לן לפרושי לישניה כפשטיה לומר שנחכוין לקנותה לו עד שיעלה לירושלים בלבד ולא לאחר מכן אלו דבריו ז"ל. ואף הרשב"א ז"ל היה חוכך בדינו לומר דאין דין זה אלא במקדיש בלבד משום דהקדש חל בקדושת פה ובאמירה בלחוד וה״ה לאומר יהא קרקע זה לעניים עד שאעלה לירושלים דאמירה כמסירה אבל במקנה לחבירו בעלמא לא דבמאי קני הא אפילו א״ל מעכשיו אי אפשר לו לקנות אלא בכסף בשטר ובחוקה וכסף או שטר או חזקה שנעשה על מכר זה או מתנה זו ראשונה כשחזר זה וקנה כבר כלתה קנייתן של אלו ולבסוף במה יקנה: וכי קדושה שבהן להיכן הלכה. דלא סבירא ליה דתפקע בכדי. וא"ת חינח למאי דמפרשינן במתני׳ דבהקדש ממש עסקינן איכא למפרך הכי אבל לאידך פירושא דפרישנא דבקונמות עסקינן היכי סליק אדעתיה דקונמות לא פקעה בכדי והתנן בפרק הנודר מן הירקט שאת נהנית לי עד הפסח אם תלכי לבית אביך עד החג הלכה לפני הפסח אסורה בהנאמו עד הפסח אלמא דלאחר הפסח פקע איסורא ממילא כך הקשה הרב ר' יונה ז"ל וחירץ דה"מ בקונם פרטי כי התם שאינו חל אלא על אשתו ומש"ה קליש איסוריה ופקע בכדי אבל קונם כללי כי האי דמתני' דנטיעות הללו אסר להו אכולי עלמא כי היכי דאלים דתפים פדיונם כהקדש כדאמר ר' מאיר לקמן בריש פרק אין בין המודר [לה.] ה"ג סבירא לן דחמירי ולא פקע בכדי: אמר ליה אביי וקדושם הגוף לא פקעה. אפשר דאביי דמקשה הכי פליג נמי וסבירא ליה דהאומר לאשה היום את אשתי ולמחר אי את אשתי דלמחר נפקא בלא גט ואפשר דנהי דסבירא ליה לאביי דאפילו קדושת הגוף פקעה בכדי בהאומר לאשה מודה דלמחר לא נפקא בלא גט והיינו טעמא משום דכל קנין שאינו עולמית קנין פירות בלחוד מיקרי כדמוכח בסוף פ׳ השולח (גיטין מו:) גבי מוכר שדה לחבירו בומן שהיובל נוהג הלכך גבי הקדש כיון דודאי חייל עליה הקדש דמים שאינו עולמית בדין הוא נמי דתיחול קדושת הגוף לומן ידוע בלבד שאפי׳ לא תהא אותה קדושה אלא קדושת דמים הרי מצינו קדושת דמים גבי הקדש אבל באשה כיון דאי לא הויא אשתו לעולם לא קני בה קנין הגוף וקנין דמים באשה לא אשכחן אי אפשר שתהיה אשתו לומן ידוע בלבד שכל כיוצא בזה אינו קנין גוף. ויש לזה הוכחה בירושלמי בפי החומר דקידושין ופ״ג ה״חן דגרס התם ר׳ אבהו בשם רבי יוחנן הרי זו עולה שלשים יום כל שלשים יום הרי זו עולה לחחר שלשים יום ילתה לחולין מאליה הרי את מקודשת לשלשים יום הרי זו מקודשת מה בין הקדש מה בין אשה מלינו הקדש יולא בלא פדיון ולא מלינו אשה שיולאה בלא גט היכן מלינו הקדש יולא בלא פדיון תפתר דברי הכל בשדה מקנה אלמא דאפילו למאן דאמר דקדושת הגוף פקעה בכדי באשה מודה וה"נ מסתברא מאחר דמקשי לעיל בסמוך כל כך בפשיטות אילו האומר לאשה וכו' דאלמא דבהא ליכא מאן דפליג. הרשב"א: הכא נמי דאמר לדמי. וכגון דהוי בעל מום דאילו תם אפילו אמר לדמי קדוש קדושת הגוף דקי"ל [ממורה לג:] המתפים תמימין לבדק הבית מידי מזבח לא יצאו. ואיכא מ״ד דהאי פרוקא סליק לרבא דסבירא ליה דקדושת דמים פקעה בכדי אבל לבר פדא אכתי לא ניחא דהא לדידיה אפילו קדושת דמים נמי לא פקעה בכדי. ואיכא מאן דאמר דאפילו לבר פדא ניחא דכיון דמקדיש לדמי עסקינן מוקי לה בר פדא כשפדאו ומש״ה חיילא עליה לאחר ל' יום קדושת שלמים. וכי תימא א"ה פשיטא נראה לי דסד"א שכיון שבשעה שאמר לאחר ל' שלמים לא היה ראוי לחול דקדושת עולה לא פקעה בכדי וכיון שכן נימא דאפי׳ לאחר שפדאה לקדושת עולה לא תחול קדושת שלמים קמ״ל דקדושת שלמים מתלא חליא וקיימא וכי משכחת רווחא חיילא: אי אמרם בשלמא חדא בקדושת הגוף וחדא בקדושת דמים היינו דקסני חרסי וכו'. כלומר דתנא סיפא לגלויי רישא שלא תאמר דוקא קדושת דמים פקעה בכדי קדושת הגוף לא פקעה להכי תני תרתי לאשמועינן דאפי׳ קדושת הגוף פקעה בכדי אלא לדידך דסבירא לך דקדושת הגוף לא פקעה בכדי ומוקמת לה בקדושת דמים תרתי ל"ל ואחותב רבא דודאי שמעינן מהא דאפילו קדושת הגוף פקעה בכדי הלכך לרבא לא הויא ליה לאהדורי לרב המנולא מאי קמדמית קדושת הגוף לקדושת דמים דאלמא ס"ל דקדושת הגוף דהקדש לא פקעה כקדושת הגוף דאשה אלא הכי הוה ליה למימר דלא דמי אשה להקדש משום דאין אישות לחצאין וכמו שכתבתי למעלה אבל הקדש איתיה לזמן ידוע ואפילו קדושת הגוף פקעה ביה בכדי הלכך פירכיה דרב המנונא ליתא דהך ברייתא מסייע ליה לעולא דכיון דברייתא מוכחא דאפילו קדושת הגוף פקעה בכדי כ״ש קדושת דמים ומש״ה אמר וע״בן לימא מיהוי מיובמיה דבר פדא דאמר לא פקעה קדושה בכדי כלומר דכיון דע"כ ברייתא אפי" בקדושת הגוף היא תקשי לבר פדא דלא מלי לאוקמא כגון שפדאו דקדושת הגוף אין לה פדיון אבל אי הוה מלינן למימר דמרוייהו בקדושת דמים לא מקשי ליה דאיכא למימר לאוקמינהו בפדיון: